

skønt Svigerinden ikke røbede nogen større Sindsbevægelse, tænkte hun straks: »Her kommer Amant'en!«

»Hr. Skovtaksator Frandsen —,« forestillede Fru Vilhelmine.

Jægermesteren, der efter sin Broders Afrejse havde trukket sig tilbage med den Undskyldning, at han havde travlt i sit Laboratorium, laa udstrakt paa Sofaen i sin Stue med et Slumretæppe over sig og sov trygt. Et Vindu stod aabent til Haven, og Damerne Passiar havde hele Tiden lydt ind til ham fra det fjerne. En Flok Raager, der gjorde Spektakkel oppe i en Trætop, havde heller ikke forstyrret ham, og det store Rabalder af en Fejespaan, som en af Pigerne tabte udenfor paa Gangen, havde blot faaet ham til at kradse sig i Nakken og skære en Grimace i Søvn.

Lyden af den fremmede Herres Stemme vækkede ham derimod øjeblikkeligt. Han smed Tæppet af sig, satte sig overende og stirrede ud i Luften med de søvnrøde Øjne vidt opspilede.

»Frandsen!« hviskede han hen for sig.

Da han lidt efter stod foran Pillespejlet for at ordne sin Paaklædning, forfærdedes han over sit Udseende. »Detteher ender galt!« tænkte han. »Jeg gør en Ulykke paa den elendige Karl! Jeg skyder ham ned! Gode Gud — de Øjne! Jeg ligner jo en gal Tyr!«